

В буйнім городі мого духа
Найкращі квіти повсихали.
Палила їх жара-посуха,
В'ялила студінь, завірюха
І безнастанні сльоти прали.

Тепер там тихо, непривітно,
Стежками вітер походжає,
Город, що цвів так ріжноцвітно,
Тепер так глухо, так самітно
В агонії красок конає.

Сконали ф'ялки і лелії,
Бліді левкої в'януть тоже,
Зелена рута схне, марніє.
Одна лиш рожа паленіє,
Конає — і сконать не може.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Із записної книжки»](#)